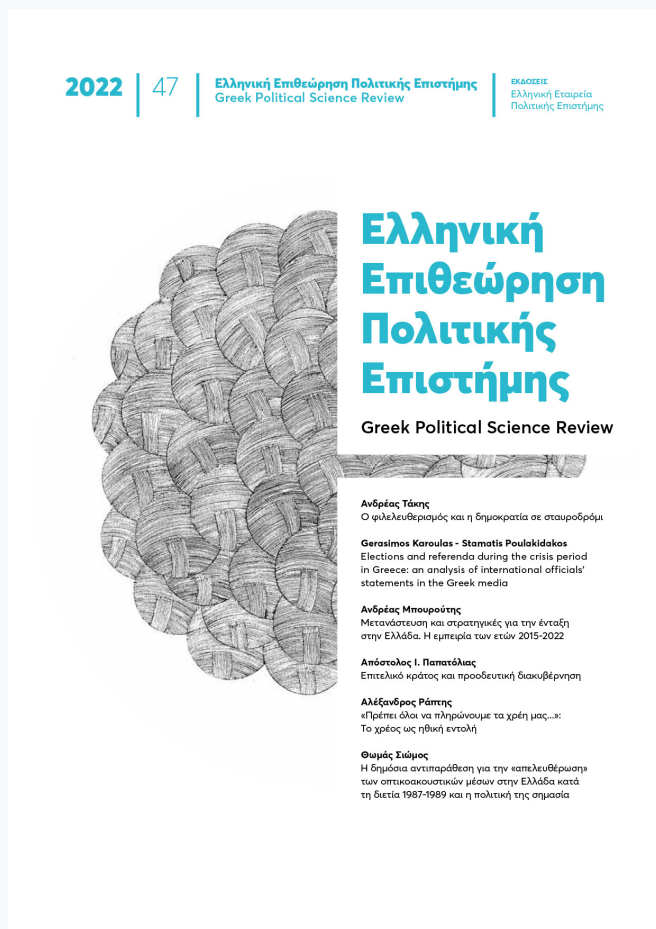

Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης

Αρ. 47 (2022)

Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης

«Πρέπει Όλοι να Πληρώνουμε τα Χρέη μας...»: Το Χρέος ως Ηθική Εντολή

Αλέξανδρος Ράπτης, Υποψήφιος Διδάκτορας, Τμήμα Πολιτικών Επιστημών ΑΠΘ

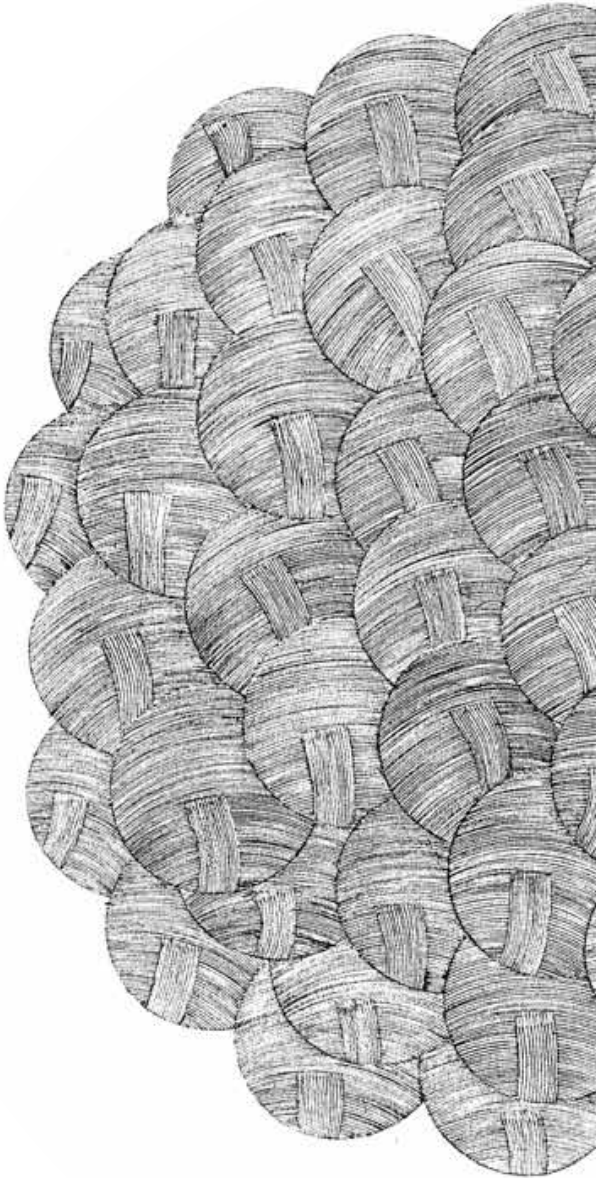
Copyright © 2022, Αλέξανδρος Ράπτης, Υποψήφιος Διδάκτορας, Τμήμα Πολιτικών Επιστημών ΑΠΘ

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ράπτης Α. (2022). «Πρέπει Όλοι να Πληρώνουμε τα Χρέη μας...»: Το Χρέος ως Ηθική Εντολή. *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*, (47), 111–127. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/hpsa/article/view/31853>

Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης

Greek Political Science Review

Ανδρέας Τάκης

Ο φιλελευθερισμός και η δημοκρατία σε σταυροδρόμι

Gerasimos Karoulas - Stamatis Poulakidakos

Elections and referenda during the crisis period in Greece: an analysis of international officials' statements in the Greek media

Ανδρέας Μπουρούτης

Μετανάστευση και στρατηγικές για την ένταξη στην Ελλάδα. Η εμπειρία των ετών 2015-2022

Απόστολος Ι. Παπατόλιας

Επιτελικό κράτος και προοδευτική διακυβέρνηση

Αλέξανδρος Ράπτης

«Πρέπει όλοι να πληρώνουμε τα χρέη μας...»: Το χρέος ως ηθική εντολή

Θωμάς Σιώμος

Η δημόσια αντιπαράθεση για την «απελευθέρωση» των οπτικοακουστικών μέσων στην Ελλάδα κατά τη διετία 1987-1989 και η πολιτική της σημασία

«Πρέπει όλοι να πληρώνουμε τα χρέη μας...»: Το χρέος ως ηθική εντολή

Αλέξανδρος Ράπτης

Υποψήφιος Διδάκτωρ,
Τμήμα Πολιτικών Επιστημών, Α.Π.Θ.

Alexandros Raptis

PhD Candidate,
Faculty of Political Science, AUTH

“We all have to pay our debts”: Debt as a moral command

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η παρούσα μελέτη επιχειρεί να αναδείξει ορισμένες από τις ηθικές προεκτάσεις της έννοιας του χρέους. Πιο συγκεκριμένα, έχοντας ως αφετηρία την παραδοχή ότι πρέπει κανείς να πληρώνει τα χρέη του, εξετάζουμε το χρέος ως ηθική εντολή μέσα από το παράδειγμα της χριστιανικής πίστης κάνοντας, έπειτα, εφαρμογή στο ιστορικό πλαίσιο της οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα. Η υπόθεση της μελέτης αυτής είναι ότι μπορούμε να παρατηρήσουμε μια δομική συνάφεια ανάμεσα στον πιστό και τον χρεωμένο άνθρωπο, ενώ το επιχείρημα είναι ότι το υποκείμενο αναγνωρίζεται ως χρεωμένο υποκείμενο μέσω ακριβώς αυτής της εντολής. Μεθοδολογικά, η ανάλυση λαμβάνει χώρα στα πλαίσια της Λακανικής ψυχαναλυτικής θεωρίας.

Λέξεις κλειδιά:

Χρέος, ηθική, ελληνική οικονομική κρίση, Λακανική ψυχαναλυτική θεωρία, μεγάλος Άλλος

ABSTRACT

The present study attempts to highlight some of the ethical implications of the concept of debt. More specifically, having as a starting point the assumption that one must pay one's debts, we examine debt as a moral command through the example of the Christian faith, then applying it to the historical context of the economic crisis in Greece. The hypothesis of this study is that we can observe a structural relevance between the believer and the indebted man, while the argument is that the subject is recognized as an indebted subject through precisely this command. Methodologically, the analysis takes place in the context of Lacanian psychoanalytic theory.

Keywords:

Debt, ethics, Greek financial crisis, Lacanian psychoanalytic theory, big Other

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Σε κάθε περίπτωση, οφείλει κανείς να εξοφλεί τα χρέη του»
(Graeber, 2013: 12)

Ο David Graeber, στο έργο του Χρέος: Τα πρώτα 5000 χρόνια, στοχάζεται πάνω σε αυτή ακριβώς την πρόταση, η οποία, επιπροσθέτως, αποτέλεσε και το εφαλτήριο της έρευνάς του. Την πρόταση αυτή συμπληρώνει ως εξής: «Σε κάθε περίπτωση, οφείλει κανείς να εξοφλεί τα χρέη του, επειδή τα απέκτησε». Η παραδοχή αυτή φαντάζει, στους περισσότερους από εμάς, τόσο λογική όσο και δίκαιη. Όπως σημειώνει ο ίδιος, «ο λόγος που αυτή η δήλωση είναι τόσο ισχυρή είναι ότι δεν είναι μια οικονομική αλλά μια ηθική δήλωση» (ό.π.). Πάνω σε αυτή τη δήλωση, λοιπόν, θα στοχαστούμε στην ανά χειράς ανάλυση, προκειμένου να εμβαθύνουμε στον ηθικό χαρακτήρα της έννοιας του χρέους.

Την έννοια αυτή του χρέους δεν θα μπορούσαμε παρά να την τοποθετήσουμε στο πλαίσιο της κρίσης που βιώνουμε τα τελευταία περίπου δέκα χρόνια με στόχο, φυσικά, να βάλουμε ένα θεωρητικό «λιθαράκι» στην έρευνα μιας περιόδου, της οποίας πτυχές παραμένουν ακόμη αδιευκρίνιστες.

Σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο, οι «αγορές», οι οίκοι αξιολόγησης και οι τράπεζες επιβάλλουν στα κράτη μέτρα «ορθής οικονομικής πολιτικής», ώστε να βγουν από την κρίση του δημοσίου χρέους και να επανέλθουν στη δημοσιονομική «κανονικότητα». Το μεγαλύτερο βάρος, ωστόσο, πέφτει, ως επί το πλείστον, στις πλάτες των εργαζομένων, των ανέργων και των συνταξιούχων, οι οποίοι καλούνται να πληρώσουν οι ίδιοι το δημόσιο χρέος, αποδεχόμενοι τα βάνουσα μέτρα που επιβάλλονται από τις κυβερνήσεις. Οι μειώσεις των μισθών και των συντάξεων, η επιβολή νέων φορολογικών βαρών και ο σταδιακός αφανισμός του κοινωνικού κράτους αποτελούν τα βασικά χαρακτηριστικά των μέτρων αυτών. Σε αυτό το πλαίσιο, το ερώτημα που πιθανόν δημιουργείται, για παράδειγμα, σε έναν συνταξιούχο, του οποίου η σύνταξη έχει μειωθεί στο μισό, είναι το εξής: «Γιατί εγώ πληρώνω αυτό το χρέος; Πού χρωστάω, τι χρωστάω και, στην τελική, τι έκανα και απέκτησα αυτό το χρέος;» Ίσως, όσο πιο πολύ σκεφτόμαστε την προέλευση του χρέους, τόσο πιο παράλογο μας φαίνεται το γεγονός ότι πρέπει να πληρώσουμε.

Τα υποθετικά ερωτήματα του συνταξιούχου -αν και, όπως πιθανόν παρατηρούμε, δεν είναι και τόσο υποθετικά- θα λέγαμε ότι είναι αντίστοιχα με την οδυνηρή κραυγή ενός θρησκευόμενου: «Τι αμαρτίες πληρώνω, Θεέ μου»; Η υπόθεσή της μελέτης αυτής είναι ότι στην πραγματικότητα μπορούμε να παρατηρήσουμε μια δομική συνάφεια ανάμεσα στον πιστό και τον χρεωμένο άνθρωπο. Το σημείο τομής βρίσκεται στην ηθική εντολή (πρέπει να πληρώσεις το χρέος σου) και στο επακόλουθο αίσθημα ενοχής που κυριεύει το υποκείμενο

(επειδή το απέκτησες, επειδή φταις). Το επιχείρημα, λοιπόν, το οποίο θα υποστηρίξω είναι ότι το υποκείμενο αναγνωρίζεται ως χρωμένο υποκείμενο μέσω ακριβώς αυτής της εντολής. Κατά ποιόν τρόπο, όμως λαμβάνει χώρα τούτη η υποκειμενοποίηση;

Μεθοδολογικά, στην ανάλυση που ακολουθεί θα χρησιμοποιήσω έννοιες από το θεωρητικό «οπλοστάσιο» της λακανικής ψυχανάλυσης. Το χρέος θα μελετηθεί ως ηθική εντολή στο πλαίσιο της αμφίδρομης σχέσης μεταξύ υποκειμένου και μεγάλου Άλλου, της σχέσης δηλαδή ανάμεσα στο Υποκειμενικό και το Κοινωνικό. Στο πρώτο μέρος, θα αναφερθώ στη διαδικασία της υποκειμενοποίησης, στη συνέχεια θα αναλύσω το αίσθημα της ενοχής που προκύπτει από τη διαδικασία της υποκειμενικής αναγνώρισης και, τέλος, θα εξετάσω τα επιχειρήματα που θα προκύψουν στο πλαίσιο του παραδείγματος του ελληνικού χρέους. Σε τελική ανάλυση, το ερώτημα το οποίο οφείλουμε να διερευνήσουμε είναι το εξής: Μπορούμε άραγε να λυτρωθούμε από το χρέος μας;

ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΣ

Το υποθετικό ερώτημα που μας έθεσε παραπάνω ο υποθετικός συνταξιούχος είναι καίριας σημασίας: «Γιατί πρέπει να πληρώσω το χρέος, τι χρέος πρέπει να πληρώσω και σε ποιον»; Το σημαντικό σε αυτό το σημείο δεν είναι να δώσουμε συγκεκριμένες απαντήσεις στα ερωτήματα αυτά, αλλά κυρίως να διερευνήσουμε το που απευθύνονται ή μάλλον από που τα απευθύνει ο εν λόγω συνταξιούχος. Πιθανότατα, ο συνταξιούχος απευθύνεται στο κράτος, στις τράπεζες, στους Γερμανούς, στους Ευρωπαίους. Ωστόσο αυτό που μας ενδιαφέρει είναι ότι, θέτοντας αυτά τα ερωτήματα, τοποθετείται σε μια συγκεκριμένη υποκειμενική θέση, αναγνωρίζει τον εαυτό του ως χρωμένο άνθρωπο. Αναγνωρίζει, λοιπόν, ότι είναι το υποκείμενο της οφειλής σε κάποιον άλλο και ότι αυτός ο άλλος τον αναγνωρίζει επίσης ως υποκείμενο της οφειλής. Συνεπώς, μας ενδιαφέρει να προσδιορίσουμε την υποκειμενική θέση από την οποία ο συνταξιούχος απευθύνει αυτά τα ερωτήματα.

Σε ποιο πλαίσιο, λοιπόν, πραγματοποιείται η έγκληση, η συγκρότηση του συνταξιούχου ως χρωμένου υποκειμένου; Ο Lacan υποστηρίζει ότι δεν θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε το υποκείμενο ξέχωρα από την κοινωνία, «υπάρχει μια αμφίδρομη σχέση ανάμεσα στο ατομικό και το κοινωνικό επίπεδο» (Σταυρακάκης, 2008: 23). Το υποκείμενο -το υποκείμενο της έλλειψης- μπορεί να υπάρξει μόνο μέσω της ύπαρξης του επίσης ελλειπτικού Άλλου, του κοινωνικοσυμβολικού συστήματος. Η ίδια η διυποκειμενική σχέση αλληλεξάρτησης ανάμεσα σε αναλυτή και αναλυόμενο προσιδιάζει στη συγκρότηση του υποκειμένου μέσα στην κοινωνία.

Σε αυτό το σημείο ο Žižek θέτει το εξής κρίσιμο ερώτημα: «Ποιο είναι...το

καθεστώς...του υποκειμένου πριν από την υποκειμενοποίηση;» Μας επισημαίνει ότι η λακανική απάντηση είναι πως «πριν από την υποκειμενοποίηση ως ταύτιση, πριν από την ιδεολογική έγκληση, πριν από την ανάληψη μιας ορισμένης υποκειμενικής θέσης [subject position], το υποκείμενο είναι υποκείμενο ενός ερωτήματος» (Žižek, 2006: 287). Το υποκείμενο, ωστόσο, δεν θέτει το ερώτημα ούτε τίθεται σαν τέτοιο, αλλά «είναι ως απάντηση, η απάντηση του Πραγματικού στο ερώτημα που θέτει ο μεγάλος Άλλος, η συμβολική τάξη» (Miller, 1987 στο Žižek, 2006: 287). Ο Žižek συμπληρώνει: «Δεν είναι το υποκείμενο εκείνο που θέτει το ερώτημα, το υποκείμενο είναι το κενό της αδυνατότητας να απαντηθεί το ερώτημα του Άλλου» (Žižek, 2006: 287). Το υποκείμενο είναι πάντα προσδεμένο σε ένα σημαίνον, το οποίο το χαρακτηρίζει στη σχέση του με τον Άλλο «και μέσω αυτής της καθήλωσης επιφορτίζεται τη συμβολική εντολή, του δίδεται μια θέση στο διυποκειμενικό δίκτυο των συμβολικών σχέσεων» (ό.π.: 192). Εν προκειμένω, το αντικείμενο αυτό είναι το χρέος και αποτελεί το σημαίνον το οποίο συνδέει τον συνταξιούχο με τον Άλλο στο παράδειγμά μας. Τα απεγνωσμένα ερωτήματα του συνταξιούχου απευθύνονται εν τέλει στον μεγάλο Άλλο, στο ίδιο το κοινωνικο-πολιτικό οικοδόμημα.

Αρχικά, το υποκείμενο έρχεται αντιμέτωπο με το ερώτημα του Άλλου, το «Che vuoi?» («Τί θέλεις;»), ένα ερώτημα το οποίο παραμένει αναπάντητο, ωστόσο απευθύνεται στο υποκείμενο ως εάν αυτό να μπορούσε να απαντήσει. Η ανταπάντηση αποδίδεται στο «υστερικό ερώτημα "Γιατί είμαι αυτό που οφείλω να είμαι, γιατί έχω αυτή την εντολή; Γιατί είμαι [δάσκαλος, κύριος, βασιλιάς...];" Κοντολογία: "Γιατί είμαι αυτό που εσύ [ο μεγάλος Άλλος] λες ότι είμαι;" (ό.π.) ...ποιο είναι εκείνο το πλεονάζον αντικείμενο μέσα μου που οδήγησε τον Άλλον να με εγκαλέσει, να με "χαιρετίσει" ως [βασιλιά, κύριο, σύζυγο...];» (Lacan, 1981 στο Žižek, 2006: 193) Το υστερικό αυτό ερώτημα προκαλεί το χάσμα ανάμεσα στο εκ-σωτερικό αντικείμενο και το υποκείμενο, το Πραγματικό εμπόδιο της πλήρους επιτυχίας της υποκειμενικής έγκλησης, με λίγα λόγια, τον εγγενή διχασμό του υποκειμένου.

Τι είναι, όμως, αυτό το αντικείμενο; Η λακανική απάντηση είναι ότι δεν είναι τίποτα. Αποτελεί στην ουσία ένα κενό, ένα ορισμένο χάσμα στο εσωτερικό της υποκειμενικότητας. Το κενό αυτό ο Lacan το ονομάζει *Das Ding* (το Πράγμα), έννοια με Φροϋδικό και Καντιανό φορτίο, και έχει να κάνει με τη διάσταση του λακανικού Πραγματικού. Το Πράγμα αναφέρεται ως εκ-σωτερικό αντικείμενο, ένας νεολογισμός που δημιούργησε ο Lacan για να περιγράψει το «ριζικά εσωτερικό και ταυτοχρόνως ήδη εξωτερικό» (Žižek, 2006: 289). Είναι ένα παράξενο «κομματάκι» Πραγματικού, το οποίο είναι μέσα μας κάτι περισσότερο από τον εαυτό μας. Ενώ παραμένει απροσδιόριστο και στην ουσία του δεν είναι τίποτα, είναι αυτό που χαρακτηρίζει την ύπαρξή μας ενώπιον του Άλλου. Κατά τον Lacan, αποτελεί τη σωματοποιημένη, οδυνηρή απόλαυση, η οποία στηρίζει την ίδια μας την ύπαρξη.

Το σημάδι του κεραυνού στο μέτωπο του Harry Potter είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα. Το σημάδι αυτό αποτελεί ένα σημαίνον, ένα Πραγματικό αντικείμενο που είναι μέσα στον Harry κάτι περισσότερο από τον εαυτό του. Είναι αυτό που χαρακτηρίζει όλη του την ύπαρξη, το ρόλο του ως τον μόνο που μπορεί να νικήσει τη σκοτεινή μαγεία. Αποτελεί, λοιπόν, το οδυνηρό εκείνο αντικείμενο, το οποίο στην ουσία συνδέει τον Harry με τον μεγάλο Άλλο, εν προκειμένω με το συμβολικό σύμπαν της μαγείας.

Η ερώτηση, λοιπόν, του Άλλου είναι αισχρή στον βαθμό που στοχεύει στον πιο μύχιο πυρήνα του υποκειμένου, στοχεύει στο εκ-σωτερικό αντικείμενο, στο λακανικό Das Ding. Το αντικείμενο, όμως, -αυτό είναι ακριβώς το σημείο στο οποίο το συμβολικό αποτυγχάνει- είναι «ένα αντικείμενο ταυτοχρόνως ελκυστικό και αποτρόπαιο - που διαιρεί την επιθυμία μας, προκαλώντας έτσι ντροπή» (ό.π.: 290). Το γεγονός ότι το ερώτημα του Άλλου στοχεύει σε αυτό που παραμένει ανείπωτο προκαλεί στο υποκείμενο ένα συναίσθημα ενοχής απέναντι στον Άλλο, το οποίο το συγκροτεί ως διχασμένο. Όπως το θέτει ο Žižek, «το υποκείμενο συγκροτείται ακριβώς από την ερώτηση στην αισχρή της διάσταση, στο βαθμό που στοχεύει τον εκ-σωτερικό πυρήνα, ότι μέσα στο υποκείμενο είναι περισσότερο από το υποκείμενο, το αντικείμενο στο υποκείμενο. Με άλλα λόγια, δεν υπάρχει υποκείμενο δίχως ενοχή, το υποκείμενο υπάρχει μόνον εφόσον ντρέπεται εξαιτίας τού αντικειμένου μέσα του, στο εσωτερικό του...το υποκείμενο είναι πρωταρχικά διχασμένο, διαιρεμένο...ως προς το ίδιο το αντικείμενο, ως προς το Πράγμα, το οποίο τον ελκύει και ταυτοχρόνως του προκαλεί αποτροπιασμό» (ό.π.).

Προκειμένου να διερευνήσουμε την έννοια της ενοχής, είναι απαραίτητο να αναφερθούμε στις φροϋδικές έννοιες του Ιδεώδους Εγώ (Idealich), του Ιδεώδους του Εγώ (Ich-Ideal) και του Υπερεγώ (Uber-Ich):

«το Ιδεώδες Εγώ είναι η εξιδανικευμένη εικόνα του εαυτού του υποκειμένου (το πώς θα ήθελα να είμαι, το πώς θα ήθελα να με βλέπουν οι άλλοι). Το Ιδεώδες του Εγώ είναι ο φορέας του οποίου το βλέμμα προσπαθώ να εντυπωσιάσω με την εικόνα του εγώ μου, ο μεγάλος Άλλος που με επιτηρεί και με ωθεί να κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, το ιδανικό που προσπαθώ να ακολουθήσω και να πραγματώσω. Το υπερεγώ, τέλος, είναι ο ίδιος φορέας, στην εκδικητική, σαδιστική, τιμωρητική του διάσταση...το Ιδεώδες Εγώ είναι φαντασιακό, αυτό που ο Λακάν αποκαλεί "μικρό άλλο", η εξιδανικευμένη κατοπτρική εικόνα του εγώ μου. Το Ιδεώδες του Εγώ είναι το συμβολικό, το σημείο τη συμβολικής μου ταύτισης, το σημείο στον μεγάλο Άλλο από το οποίο παρατηρώ (και κρίνω) τον εαυτό μου. Το υπερεγώ είναι το πραγματικό, ο σκληρός και ακόρεστος φορέας που με βομβαρδίζει με απαιτήσεις μη πραγματοποιήσιμες και κατόπιν εμπαίζει τις αδέξιες προσπάθειές μου να τις ικανοποιήσω, ο φορέας στα μάτια του οποίου γίνομαι όλο και περισσότερο ένοχος, όσο πιο πολύ προσπαθώ να καταπιέσω τις "αμαρτωλές" μου αντιδράσεις και να ικανοποιήσω τις απαιτήσεις του» (Žižek, 2007: 123-124).

Σε αυτή την περίπτωση, η jouissance και το υπερεγώ ταυτίζονται: Για τον Lacan,

«απόλαυση δεν σημαίνει να ακολουθεί κανείς τις αυθόρμητες τάσεις του, αλλά μάλλον να υπακούει σε κάποιο αλλόκοτο και διεστραμμένο ηθικό καθήκον» (ό.π.: 123). Όσο περισσότερο προσπαθεί ο συνταξιούχος να ικανοποιήσει το βλέμμα του μεγάλου Άλλου, να πληρώσει δηλαδή το χρέος του, τόσο περισσότερο ένοχος νιώθει που χρωστάει.

Το αίσθημα της ενοχής προκύπτει από αυτό που ο Lacan ονομάζει προδοσία του νόμου της επιθυμίας. Σύμφωνα με το διάσημο ρητό του, «το μόνο πράγμα για το οποίο μπορεί να είναι κανείς ένοχος είναι το να έχει υποχωρήσει ως προς την επιθυμία του» (Lacan, 1992: 314 στο Žižek, 2007: 125). Συνεπώς, το ιδεώδες του Εγώ και το υπερεγώ αλληλοσυμπληρώνονται, με το υποκείμενο να προσπαθεί απεγνωσμένα να ικανοποιήσει το βλέμμα του Άλλου και να ανταποκριθεί στις επιταγές και τους νόμους της κοινωνικοσυμβολικής τάξης, ενώ το υπερεγώ ασκεί μια οδυνηρή πίεση πάνω του, καθώς καταπνίγει την απαγορευμένη και αμαρτωλή επιθυμία του. Το υπερεγώ, λοιπόν, είναι ο φορέας της ενοχής και, στον βαθμό που το υποκείμενο εντάσσεται στον συμβολικό νόμο, αισθάνεται σε κάθε περίπτωση ένοχο απέναντι στο βλέμμα του Άλλου. Το υποκείμενο είναι εγγενώς διχασμένο ως προς την επιθυμία του, επειδή αυτή δομείται πάντα κάτω από το βλέμμα του Άλλου. Όταν, λοιπόν, ο Άλλος του απευθύνει το ερώτημα, αισθάνεται ενοχή, διότι έχει ήδη προδώσει την επιθυμία του, ενώ, στην προσπάθειά του να ανταποκριθεί στην επιθυμία του Άλλου, παρεμβαίνει το καταπιεστικό υπερεγώ με ένα υπερβολικό αίσθημα ενοχής.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΝΟΧΟΙ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Όπως λοιπόν καταλαβαίνουμε, η σπαρακτική κραυγή του συνταξιούχου απευθύνεται στο βλέμμα του μεγάλου Άλλου, ο οποίος τον καλεί να ξεπληρώσει το χρέος του, γεμίζοντάς τον παράλληλα με το οδυνηρό αίσθημα της ενοχής. Συνεπώς, η αποπληρωμή του χρέους αποτελεί μια απαράβατη ηθική εντολή, η οποία προέρχεται από το σαδιστικό υπερεγώ. Οι σχέσεις, ωστόσο, που βασίζονται στο χρέος, ο σχηματισμός της σχέσης πιστωτή-οφειλέτη, δεν αποτελεί απλώς μια ιστορική ιδιαιτερότητα της τωρινής κρίσης, ούτε εμφανίζεται μόνο στις οικονομικές συναλλαγές. Στην ουσία το χρέος κάνει την εμφάνισή του με την είσοδο μας στο συμβολικό δίκτυο, ήδη κατά τη διαδικασία υποκειμενοποίησης, και η ενοχή μας συνοδεύει έκτοτε για πάντα.

Η ηθική εντολή που μας υπαγορεύει να πληρώνουμε τα χρέη μας αποτελεί προπαντός μια θρησκευτική εντολή και στηρίζει σε μεγάλο βαθμό τη διάρθρωση των κοινωνιών, όπως τις γνωρίζουμε σήμερα. Υπό αυτό το πρίσμα, πώς εγκαλείται το υποκείμενο ως χρωσμένο υποκείμενο; Όπως το θέτει ο Althusser, «η θρησκευτική ιδεολογία απευθύνεται πράγματι στο άτομο για να το "μεταμορφώσει σε υποκείμενο"...ελεύθερο να υπακούει ή να μην υπακούει

στην έγκλησή της, δηλαδή στις βουλές του Κυρίου...αποκαλεί το άτομο με το Όνομά του, αναγνωρίζοντας έτσι ότι αείποτε εγκαλείται ως υποκείμενο με προσωπική ταυτότητα» (Althusser, 1999: 113). Ας σκεφτούμε μόνο τα λόγια που ακούγονται στο θρησκευτικό τελετουργικό της βάφτισης: «Βαπτίζεται ο δούλος του Θεού Παύλος, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος». Η ονοματοδοσία αποτελεί το πρώτο βήμα της υποκειμενοποίησης, την εγκαθίδρυση της σχέσης του ατόμου με τον Άλλο, και γίνεται κυριολεκτικά με την εντολή του Θεού.

Ποιες είναι, λοιπόν, οι προϋποθέσεις της συγκρότησης των θρησκευτικών υποκειμένων; «Η πληθώρα των θρησκευτικών υποκειμένων υπάρχει μόνο με τον απαραίτητο όρο ότι ταυτόχρονα υπάρχει ένα Άλλο Υποκείμενο, Μοναδικό, Απόλυτο, ο Θεός» (ό.π.: 114). Είναι απαραίτητη, λοιπόν, η ύπαρξη ενός κεντρικού Υποκειμένου με ύψιλον κεφαλαίο, κάτω από το οποίο λαμβάνει χώρα η έγκληση του υποκειμένου. Την αμοιβαία σχέση μεταξύ Υποκειμένου και υποκειμένου σφραγίζει η υποταγή του δεύτερου στο πρώτο. Η διυποκειμενική σχέση του πιστού με τον Θεό δεν μπορεί να λειτουργήσει παρά μόνο υπό όρους απόλυτης υποταγής. «Το άτομο εγκαλείται ως (ελεύθερο) υποκείμενο για να υποταχθεί στις εντολές του Υποκειμένου, για να αποδεχθεί επομένως την υποταγή του και άρα για να "εκτελέσει οικειοθελώς" τις πράξεις και τις χειρονομίες της υποταγής του. Δεν υπάρχει υποκείμενο παρά μόνο χάρη στην υποταγή του. Γι' αυτό "πορεύονται με τη θέλησή του"» (ό.π.: 117). Η αμοιβαία αυτή αναγνώριση πραγματώνεται εν τέλη υπό τη ρήση «γεννηθήτω το θέλημά Σου. Αμήν».

Δεν είναι άραγε το Υποκείμενο, ήτοι ο Θεός, ο μεγάλος Άλλος κάτω από το βλέμμα του οποίου δομούνται τα θρησκευτικά υποκείμενα; Προκειμένου ένας πιστός να διάγει βίο ενάρετο, πρέπει να υποταχθεί στις βουλές του Κυρίου, όπερ να ανταποκριθεί στην επιθυμία του και να πράττει κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση Του. Η σχέση του πιστού με τον Θεό δεν είναι άλλη από μια σχέση πραγμάτωσης της συμβολικής ταύτισης του υποκειμένου. Το υποκείμενο παρατηρεί και κρίνει τον εαυτό του κάτω από το βλέμμα του Θεού προσπαθώντας να πράττει σύμφωνα με την εικόνα Του, ώστε να αντιμετωπιστεί ανάλογα στην τελική κρίση. Ο πιστός, λοιπόν, στον βαθμό που ταυτίζει την επιθυμία του με αυτή του Κυρίου, είναι ήδη ένοχος ως προς την προδοσία της επιθυμίας του, καθώς το υπερεγώ του ασκεί πιέσεις και επιβάλλει ένα μόνιμο συναίσθημα ενοχής. Η ενοχή αυτή συμπίπτει με την γνωστή στον Χριστιανισμό αμαρτία. Σύμφωνα με αυτόν, κάθε πιστός είναι σε ένα βαθμό αμαρτωλός και πρέπει να μετανοήσει προκειμένου να ανταποκριθεί στις βουλές του Κυρίου.

Η σχέση μας, λοιπόν, με τον Θεό χαρακτηρίζεται από το άχθος της αμαρτίας από την οποία σε όλη μας τη ζωή πασχίζουμε να απαλλαγούμε. Δεν είναι αυτό το άχθος ένα αιώνιο χρέος που βαραίνει τις πλάτες μας; Ας κοιτάξουμε πιο προσεκτικά την προσευχή του «Πάτερ Υμών»· κάθε φορά που επαναλαμβάνουμε το «Πάτερ Υμών», απευθύνουμε στον Θεό την εξής προσευχή: «Και άφες ημίν τα

οφελήματα ημών, ως και ημείς αφιέμεν τοις οφειλέταις ημών». Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει ο λόγος που χρησιμοποιούμε, καθώς δεν ζητάμε από τον Θεό άφεση αμαρτιών, αλλά απαλλαγή από τα χρέη μας. Η ουσία της προσευχής αυτής, λοιπόν, συμπυκνώνει ολόκληρο το ηθικό μάθημα που μας διδάσκει ο χριστιανισμός, το οποίο φτάνει ως τις μέρες μας όντας βαθιά ριζωμένο στον πολιτισμό μας. Αν σκεφτούμε μάλιστα ότι, τουλάχιστον στην Ελλάδα, απαγγέλλουμε την προσευχή αυτή καθημερινά στο σχολείο, μπορούμε να πούμε ότι η ηθική εντολή του χρέους εμφανίζεται ήδη από πολύ πρώιμη ηλικία μας.

Κάνοντας, λοιπόν, μια μάλλον απλοϊκή, αλλά δομικά ουσιαστική, αναγωγή, θα λέγαμε ότι ο Θεός λαμβάνει τη θέση του πιστωτή και ο πιστός αυτήν του οφειλέτη, σε μια σχέση που διακατέχεται από το αίσθημα της ενοχής (αμαρτία) του υποκειμένου (πιστός) απέναντι στον μεγάλο Άλλο (Θεός), και πάνω σε αυτό το συναίσθημα δομείται η σχέση τους ως μια σχέση εξουσίας. Το στοιχείο της ενοχής αποτελεί τον απαραίτητο συνδετικό κρίκο της σχέσης του πιστού με τον Θεό, όπως ακριβώς συμβαίνει με το χρέος στη σχέση οφειλέτη και πιστωτή. Αν αναλογιστούμε την τραυματική δομική θέση που καταλαμβάνει η ενοχή και το χρέος στις αντίστοιχες σχέσεις, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι υπάρχει μια λειτουργική ταύτιση των δύο εννοιών.

Όπως παρατήρησε ο Nietzsche, η γερμανική λέξη schuld σημαίνει ταυτόχρονα χρέος και ενοχή (Graeber, 2013: 112). Ας πάρουμε το παράδειγμα μιας υποθετικής σκηνής, η οποία, σε διάφορες παραλλαγές, συναντάται συχνά σε χολιγουντιανές ταινίες: Ο οργισμένος πατέρας λέει στον γιο του, ο οποίος πιθανόν έκανε κάποια ζαβολιά, ότι «ο Χριστός θυσιάστηκε για σένα και εσύ το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να είσαι καλός Χριστιανός, να μη συμπεριφέρεσαι έτσι, αλλιώς θα πας στην κόλαση». Σε αυτή την περίπτωση ο γιος αισθάνθηκε ένοχος, καθώς δεν ανταποκρίθηκε στο θέλημα του Θεού (στην επιθυμία του μεγάλου Άλλου) ως όφειλε και ταυτόχρονα ένωσε την ηθική ανάγκη να ξεπληρώσει το χρέος του, τις αμαρτίες του, στον Θεό με το να είναι «καλός Χριστιανός», να μην επαναλάβει δηλαδή τη ζαβολιά, η οποία Τον δυσαρεστεί.

Τι σημαίνει όμως να είναι κανείς «καλός Χριστιανός»; Πώς το υποκείμενο θα ξεπληρώσει το χρέος του προς τον Θεό, πώς θα ξεπλύνει την αμαρτία και την ενοχή; Η λακανική απάντηση είναι απλή: Δεν γίνεται. Είναι το ίδιο με το να ρωτάμε πώς το υποκείμενο θα σταματήσει να είναι διχασμένο. Είναι εντυπωσιακό, ωστόσο, το πώς οι πιστοί από αρχαιότατων χρόνων προσπαθούν να ανταποκριθούν στο βλέμμα του Θεού, να ξεπληρώσουν το χρέος τους προς Αυτόν, μέσω των θυσιών. Ο Graeber, κάνοντας μια έρευνα στις προσευχές των αρχαίων Βέδων και Βραχμάνων, ανάμεσα στα 1500 και 1200 π.Χ., παρατηρεί το αυξημένο ενδιαφέρον τους για την έννοια του χρέους. Στις προσευχές τους παρακαλούν τους Θεούς να τους απαλλάξουν από τα χρέη. Το να είναι κανείς χρεωμένος ισοδυναμούσε με το να φέρει κανείς το βάρος του θανάτου και γενικά συμβόλιζε τα εσωτερικά δεινά, από τα οποία ήθελαν να απαλλαγούν. Γι' αυτούς, «η ίδια η ανθρώπινη

ύπαρξη είναι μια μορφή χρέους...Ένας άνθρωπος που γεννιέται είναι ένα χρέος; Καθεαυτού του γεννιέται προς θάνατον, και μόνο όταν θυσιάζει εξιλεώνεται από τον θάνατο» (ό.π.: 84). Η θυσία ενός ζώου στους θεούς είναι στην πραγματικότητα σαν να πληρώνει κανείς τόκο προς μία αναβολή της τελικής αποπληρωμής του χρέους που έρχεται μόνο με τον θάνατο.

Ιδού, λοιπόν, η τρομακτική, τραυματική διάσταση του Πράγματος που ονομάζεται χρέος, η οποία προκύπτει από τη διαμεσολάβηση του Άλλου. Η ίδια η ύπαρξη είναι ένα χρέος προς τον Άλλο, το οποίο πρέπει συνεχώς να ξεπληρώνεται, ως τον θάνατο. Το τραυματικό σημείο βρίσκεται ακριβώς στη βάση της σχέσης του υποκειμένου με τον Άλλο, εν προκειμένω του Θεού με τον πιστό ή του πιστωτή με τον οφειλέτη, όπου το υποκείμενο νιώθει αμαρτωλό και ένοχο απέναντι στον Άλλο και η ενοχή αυτή αποτελεί το χρέος που πρέπει οπωσδήποτε να ξεπληρώσει. Οι Βραχμάνοι είχαν ήδη αντιληφθεί την Πραγματική διάσταση του χρέους, θέτοντάς το στα θεμέλια της ανθρώπινης ύπαρξης ως το μοναδικό θετικό στοιχείο που προσδίδει συνοχή. Η ύπαρξη είναι ένα χρέος. Σε ποιον απευθύνεται αυτό το χρέος; Στους Θεούς, στους πατέρες, στην κοινωνία, στην ανθρωπότητα, κοντολογίς σε κάθε θέση από την οποία θέλει το υποκείμενο να κοιτάζει τον εαυτό του, στον μεγάλο Άλλο.

Στην πρόταση, λοιπόν, «ο Χριστός θυσιάστηκε για εμένα», το ερώτημα που γυρίζει στον Άλλο είναι, για να το πούμε ευθέως, «ε, και τι θέλει από εμένα, τι μπορώ να κάνω για να το ξεπληρώσω;» Οι θυσίες αποτελούν μια προσωρινή λύση, ωστόσο δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να αποπληρώσουμε το χρέος. Το χρέος γίνεται άπειρο. Όπως πολύ εύστοχα το θέτει ο Lazzarato, «ο χριστιανισμός "μας φόρτωσε το άπειρο", όπερ σημαίνει ότι ζούμε σε ένα κοινωνικό καθεστώς όπου δεν ξεμπερδεύουμε με τίποτα, όπου η χρέωση είναι εφ' όρου ζωής» (Lazzarato, 2014: 99). Συνεχίζει λέγοντας ότι «η ιδιαιτερότητα του χριστιανισμού συνίσταται στο γεγονός ότι μας θέτει όχι μόνο υπό το καθεστώς του χρέους, αλλά και υπό το καθεστώς του "εσωτερικευμένου" χρέους. Η οδύνη του οφειλέτη εσωτερικεύεται, η ευθύνη του χρέους γίνεται ένα αίσθημα ενοχής» (ό.π.: 100). Η οδύνη αυτή μπορεί να αποτυπωθεί στην απελπισμένη κραυγή του συνταξιούχου «τι αμαρτίες πληρώνω!» ή σε ένα ακόμα χολιγουντιανό σκηνικό, όπου κάποιος απογοητευμένος από τη ζωή -συχνά υπό συνθήκες δυνατής βροχής- κοιτάει στον ουρανό και απευθύνεται στον Θεό λέγοντας: «Γιατί μου το κάνεις αυτό, γιατί με τιμωρείς; Πες μου τι να κάνω για να σε ευχαριστήσω και θα το κάνω». Τι θέλει πράγματι ο Άλλος;

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΡΕΟΣ

Προκειμένου να θέσουμε το ζήτημα του χρέους σε ένα πιο συγκεκριμένο πλαίσιο, θα ήταν χρήσιμο να αναφερθούμε στην περίπτωση της Ελλάδας. Πώς η διάσταση του Πραγματικού χρέους εμπίπτει στο παράδειγμα αυτό; Θα λέγαμε ότι οι Έλληνες απευθύνουν στον μεγάλο Άλλο το ίδιο ακριβώς ερώτημα με τον απογοητευμένο από τη ζωή χολιγουντιανό ήρωα: «Τι μπορώ να κάνω για να ανταποκριθώ στις απαιτήσεις των Ευρωπαίων; Πώς θα επανέλθω στην "κανονικότητα", ώστε να πάψουν να με τιμωρούν»;

Παραπάνω εξετάσαμε τον τρόπο με τον οποίο λαμβάνει χώρα η διαδικασία της υποκειμενοποίησης στο πλαίσιο της σχέσης του Μεγάλου Άλλου και του υποκειμένου. Το παράδειγμα του χριστιανισμού μας βοήθησε να συμπεράνουμε ότι η σχέση αυτή διαμεσολαβείται από το σαδιστικό υπερεγωγικό κέλευσμα, από την ηθική εντολή, η οποία δημιουργεί στο υποκείμενο το αίσθημα της ενοχής. Πάνω ακριβώς σε αυτό το αίσθημα δημιουργείται και η σχέση εξουσίας μεταξύ πιστωτή και οφειλέτη.

Στην περίπτωση της ελληνικής κρίσης χρέους, η σχέση αυτή εξουσίας μεταξύ πιστωτή και οφειλέτη είναι, θα λέγαμε, αρκετά εύκολο να εντοπιστεί. Η Ελλάδα είναι μια από τις χώρες που επλήγησαν περισσότερο στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το ξέσπασμα της κρίσης. Τα μέτρα που επιβλήθηκαν στο εσωτερικό της χώρας από το ΔΝΤ ήταν -και συνεχίζουν να είναι- αποτρόπαια και βάνουσα, συμβάλλοντας σε μια γενικευμένη φτωχοποίηση του πληθυσμού. Στη θέση, λοιπόν, του πιστωτή θα μπορούσαμε να τοποθετήσουμε τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, την τρόικα, το ΔΝΤ, θεσμοί οι οποίοι εξυπηρετούν τα συμφέροντα των χρεωκοπημένων τραπεζών, καθώς και των εγχώριων και ξένων ελίτ. Στη θέση του οφειλέτη βρίσκεται το ελληνικό δημόσιο και, κυρίως, ο Έλληνας φορολογούμενος των χαμηλών και μεσαίων στρωμάτων.

Προκειμένου, λοιπόν, να στερεωθεί η σχέση αυτή εξουσίας, ήταν απαραίτητη η προσεκτική καλλιέργεια του υπερεγώ και η δημιουργία του αισθήματος ενοχής στους Έλληνες μέσω παρεμβάσεων στον δημόσιο λόγο. Οι προερχόμενες από την Ευρώπη αφηγήσεις περί κρίσης, οι οποίες βάζουν στο στόχαστρο τον ελληνικό λαό, συγκλίνουν στον εξής λόγο: Οι Έλληνες τεμπελιάζουν, ενώ εμείς δουλεύουμε σκληρά για να πληρώσουμε τα χρέη τους. Όπως το θέτει ο Žižek, «οι ανεύθυνοι, τεμπέληδες, τζαμπατζήδες, που δεν πληρώνουν τους φόρους, Έλληνες, πρέπει να τεθούν κάτω από τον έλεγχο (μας) και να διδαχθούν την πειθαρχία στα οικονομικά» (Žižek, 2012: 13).

Σε αυτό το σημείο θα είχε ενδιαφέρον η εξέταση ορισμένων εκ των παρεμβάσεων στον δημόσιο λόγο, οι οποίες συγκλίνουν στο παραπάνω αφήγημα. Ο μύθος του τεμπέλη Έλληνα χρησιμοποιήθηκε από την τότε καγκελάρια της Γερμανίας Angela Merkel προκειμένου να δικαιολογήσει το δημοσιονομικό

αδιέξοδο, το οποίο έπρεπε να αντιμετωπίσει. Στην εφημερίδα Bild δημοσιεύτηκε το εξής: «Πράγματι, και η Γερμανία έχει υψηλό χρέος - αλλά εμείς μπορούμε να το εξοφλήσουμε. Διότι κάθε πρωί σηκωνόμαστε αρκετά νωρίς και δουλεύουμε όλη την μέρα». (Bild, 5.3.2010) Η ίδια η Merkel είχε δηλώσει ότι «δεν είναι δυνατόν να έχουμε ένα κοινό νόμισμα και ο ένας να έχει πολλές μέρες για διακοπές και ο άλλος ελάχιστες». Δεν θα μπορούσαμε, βεβαίως, να παραλείψουμε τον Wolfgang Schäuble, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι «η Ελλάδα ζει πέρα από τις δυνατότητές της». Θα μπορούσαμε, μάλιστα, να υποστηρίξουμε ότι αυτός ο ισχυρισμός βρίσκεται στο ίδιο μήκος κύματος με το διάσημο «μαζί τα φάγαμε» του Θεόδωρου Πάγκαλου. Το συμπέρασμα που προκύπτει είναι το ότι ο ατίθασος ελληνικός λαός φέρει την ευθύνη για την κρίση και θα πρέπει να υποστεί τις συνέπειες.

Θα λέγαμε, λοιπόν, ότι η Ελλάδα αποτελεί το πεδίο διεξαγωγής του πειράματος ενός νέου δεσποτικού τύπου διακυβέρνησης, βασισμένου στις πολιτικές του χρέους, το οποίο έχει τη βάση του στην καλλιέργεια ενός έντονου αισθήματος ενοχής, μέσω παραδειγμάτων εκφοράς δημόσιου λόγου όπως τα παραπάνω. Όπως το έθεσε ο Walter Benjamin στο κείμενό του Ο Καπιταλισμός ως Θρησκεία, «ο καπιταλισμός...είναι μια αίρεση "παραγωγής χρέους" και "παραγωγής ενοχής"» (Benjamin, 2005: 259-262 στο Stavrakakis, 2016: 167-189). Η διαπίστωση αυτή θα λέγαμε ότι γίνεται φανερή στις κυρίαρχες αναπαραστάσεις για τους Έλληνες. Ο Σταυρακάκης ομαδοποιεί τις αναπαραστάσεις αυτές σε μια σειρά από μεταφορές, οι οποίες υπήρξαν κυρίαρχες στο πλαίσιο του αφηγήματος για τους ατίθασους, τεμπέληδες Έλληνες.

Κατά την ανάλυση, λοιπόν, του Σταυρακάκη, παρατηρούμε κατ' αρχάς μια ιατρική μεταφορά: η κρίση στην Ελλάδα είναι μια σοβαρή ασθένεια και υπάρχει ο κίνδυνος της μετάδοσής της και της μόλυνσης. Η συνταγογράφηση, δηλαδή η παρέμβαση των ευρωπαϊκών οικονομικών δυνάμεων, είναι απαραίτητη, ώστε να πετύχει η θεραπεία. Η δεύτερη είναι η παιδαγωγική μεταφορά, όπου η Ελλάδα λαμβάνει τη θέση του «κακού και άτακτου μαθητή» της Ευρώπης, εμφανίζοντας χαρακτηριστικά ανωριμότητας και κακής συμπεριφοράς και πρέπει να τιμωρηθεί, αφενός, για να συμμορφωθεί και, αφετέρου, προς παραδειγματισμό των υπολοίπων μαθητών (χωρών) της Ευρώπης. Η τρίτη και τελευταία είναι η ζωομορφική μεταφορά: οι χώρες της νότιας Ευρώπης αναφέρονται ως PIGS (τα αρχικά των χωρών της Πορτογαλίας, της Ιταλίας, της Ελλάδας της Ισπανίας και ένα επιπλέον «I» για την Ιρλανδία). Η λέξη pigs, ως γνωστόν, στην αγγλική γλώσσα σημαίνει «γουρούνια» και είναι σαφής εδώ η επιδίωξη προσβολής και απαξίωσης (Stavrakakis, 2013: 313-324). Τα παραπάνω αποτελούν μονάχα ένα παράδειγμα μιας στρατηγικής νεοφιλευθεροποίησης της Ελλάδας και των υπολοίπων χωρών, όπου μέσω της συνεχούς παραγωγής συναισθημάτων ενοχής και ντροπής, νομιμοποιείται η επιβολή «οικονομικής πειθαρχίας» με μία τιμωρητική διάθεση ως προς τα φτωχά, κυρίως, στρώματα του πληθυσμού. Όπως το θέτει ο Σταυρακάκης, οι μεταφορές αυτές «δείχνουν να προετοιμάζουν

το έδαφος (τόσο το κοινωνικό όσο και το υποκειμενικό) για τη νομιμοποίηση της σκληρής τιμωρίας» (Stavrakakis, 2016: 173).

Σύμφωνα, λοιπόν, με τα παραδείγματα που αναφέρθηκαν παραπάνω, η Ευρώπη, θέλοντας να «στρώσει» τους «ανεπρόκοπους» Έλληνες, θα λέγαμε ότι υιοθετεί το πρόσωπο αυτού που ο Lacan ονομάζει «υποκείμενο που υποτίθεται ότι γνωρίζει», του φορέα, δηλαδή, που θα δώσει τη λύση στο αδιέξοδο της κρίσης. Αρκεί οι «ανεπίδεκτοι μαθήσεως» λαοί να προσαρμοστούν. Σε ένα δεύτερο επίπεδο -και αυτό συγκεντρώνει το ενδιαφέρον μας στην παρούσα φάση της ανάλυσης- θα λέγαμε ότι έχουμε να κάνουμε με μία σχέση μεταξύ μεγάλου Άλλου και υποκειμένου:

«Αυτό το εγχείρημα επιβολής πειθαρχίας βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε μια ποιμαντική καλλιέργεια ενός δεδομένου "ιδεώδους εγώ", με το οποίο κάθε Έλληνας πολίτης οφείλει να ταυτιστεί, ώστε να ικανοποιήσει το Ευρωπαϊκό βλέμμα, τον μεγάλο Άλλο, και να "επανέλθει" ορθά στην οικογένεια της Ευρωζώνης των "κανονικών" κρατών-μελών. Η αποτυχία του να πράξει καθ' αυτόν τον τρόπο υπό το βλέμμα των Ευρωπαϊκών θεσμών, αργά ή γρήγορα θα δημιουργήσει συναισθήματα ενοχής και ντροπής και εν τέλη θα προσελκύσει τον σαδισμό του υπερεγώ» (ό.π.).

Μπορούμε να διαβάσουμε τη διαχείριση της ελληνικής κρίσης μέσα από τους παράγοντες του Ιδεώδους Εγώ, του Ιδεώδους του Εγώ και του Υπερεγώ. Το Ιδεώδες Εγώ είναι το μοντέλο μιας «κανονικής» ευρωπαϊκής Ελλάδας που ονειρευόμαστε ότι κάποια μέρα θα γίνουμε. Όλοι οι Έλληνες θα έχουμε ακούσει οργισμένους συμπολίτες μας να φωνασκούν λέγοντας κάτι του τύπου «αμάν πια με τη διαφθορά» ή «αμάν πια με τα σκουπίδια στο δρόμο, το κάπνισμα μέσα στα μαγαζιά» και ολοκληρώνουν πάντα με το «πότε θα γίνουμε επιτέλους Ευρώπη;». Το Ιδεώδες του Εγώ είναι το σημείο από το οποίο κοιτάμε και κρίνουμε τους εαυτούς μας, το βλέμμα το οποίο προσπαθούμε να εντυπωσιάσουμε, ο μεγάλος Άλλος, δηλαδή η Ευρώπη. Οι δύο αυτοί φορείς συνδέονται άμεσα μεταξύ τους. Το γεγονός ότι ονειρευόμαστε μια «κανονική», ευρωπαϊκή Ελλάδα και το πώς ακριβώς θα θέλαμε να είναι αυτή η Ελλάδα συμβαδίζει πάντα με την απαιτήσις του Άλλου. Ας μη ξεχνάμε ότι η επιθυμία μας είναι πάντα η επιθυμία του Άλλου. Άρα, η επιθυμία για μια «καλύτερη» Ελλάδα είναι, σε τελική ανάλυση, η επιθυμία της Ευρώπης για μια «καλύτερη Ελλάδα».

Παράλληλα, αναδύεται και ο φορέας του Υπερεγώ, ο Πραγματικός φορέας που βομβαρδίζει το υποκείμενο με μη πραγματοποιήσιμες απαιτήσεις και το υποχρεώνει να υπακούει στη διεστραμμένη ηθική του. Είναι ο φορέας εκείνος υπό τον οποίο τίθεται το αισχρό ερώτημα του Άλλου, ο φορέας που μας εγκαλεί σαν χριστιανικά υποκείμενα, εγκαθιδρύοντας τη σχέση υποταγής του πιστού με τον Θεό και, εν τέλη, ο φορέας που μας υπαγορεύει να πληρώσουμε τα χρέη μας επειδή τα αποκτήσαμε. Το Ευρωπαϊκό βλέμμα προσελκύει, εν τέλει, τον σαδισμό του υπερεγώ: ο Έλληνας φορολογούμενος κρίνεται ένοχος για το χρέος και αναγκάζεται να υπομείνει τις συνέπειες.

Ο φορέας, λοιπόν, αυτός προκύπτει μέσω των πολιτικών φόβου και εκβιασμού, μέσω της χειραγώγησης του Ιδεώδους Εγώ και του Ιδεώδους του Εγώ (ό.π.: 180). Η τιμωρητική και βάρβαρη διάστασή του γίνεται φανερή μέσω του αισθήματος της ενοχής. Κατά τον Freud, «γνωρίζουμε δύο τύπους της προέλευσης του αισθήματος της ενοχής: Η μία αναδύεται από τον φόβο μιας εξουσίας και η άλλη, αργότερα, αναδύεται από τον φόβο του υπερεγώ. Το υπερεγώ με αυτόν τον τρόπο συνιστά μια συνέχιση της αυστηρότητας της εξωτερικής εξουσίας, την οποία εν μέρη αντικαθιστά» (Freud, 1982: 69 στο Stavrakakis, 2016: 176). Ο Norbert Elias εξηγεί ότι

«η επιτυχία μιας εξωτερικής εξουσίας στο να επηρεάζει τις συμπεριφορές εξαρτάται από την ικανότητά της να κατατάσσει την πολυπλοκότητα του υποκειμένου ως τέτοιου στην υποκειμενικότητά του μέσω της εγκαθίδρυσης "εξωτερικών" μηχανισμών του ελέγχου που αναπαράγονται ως συνήθειες: Οι απαγορεύσεις που υποστηρίζονται από κοινωνικές κυρώσεις αναπαράγονται στις ατομικότητες ως αυτοέλεγχος...Αυτό...είναι ξεκάθαρα η κατάσταση την οποία ο Freud προσπάθησε να εκφράσει με έννοιες όπως αυτή του υπερεγώ» (Elias, 2000: 160 στο Stavrakakis, 2016, 180).

Συνεπώς, το υπερεγώ είναι εκείνη η φωνή στο εσωτερικό μας -ή για να το θέσουμε λακανικά μια εκ-σωτερική φωνή, εξωτερική και ήδη εσωτερική- που μας υποδεικνύει το πώς θα πράξουμε το σωστό. Αντί να προσλαμβάνει η εξωτερική εξουσία έναν χωροφύλακα για να ελέγχει κάθε υποκείμενο ξεχωριστά, έχει τη δυνατότητα μέσω της χειραγώγησης του Ιδεώδους Εγώ και του Ιδεώδους του Εγώ να χρησιμοποιεί το υπερεγώ ως εσωτερικό χωροφύλακα. Ας σκεφτούμε μονάχα αν θα ήταν δυνατό οι χριστιανοί να πράττουν κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του Θεού δίχως να έχουν υποταχθεί στο θέλημά Του.

Εν κατακλείδι, μπορούμε να φτάσουμε στο συμπέρασμα ότι η ιδεολογική έγκληση του υποκειμένου και η συγκρότησή του είναι, σε μεγάλο βαθμό, προϊόν του υπερεγώ, σε μια αδιαμεσολάβητη σχέση με τον Άλλο. Μπορούμε, λοιπόν, να αντιληφθούμε ότι η σχέση πιστωτή - οφειλέτη λειτουργεί κατ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο. Η εγκαθίδρυση της σχέσης εξουσίας λαμβάνει χώρα τη στιγμή που ο Άλλος (ο πιστωτής) υποτάσσει το υποκείμενο (τον οφειλέτη) μέσω της αισχρής και βάνουσης ηθικής εντολής: «Πρέπει να πληρώσεις τα χρέη σου, επειδή τα απέκτησες».

ΑΝΤΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ: ΛΥΤΡΩΣΗ;

Το κρίσιμο ερώτημα το οποίο οφείλουμε να θέσουμε φτάνοντας στο τέλος της ανάλυσης αυτής είναι το εξής: υπάρχει η δυνατότητα της εξιλέωσης, της λύτρωσης; Τη στιγμή που τίθεται το κέλευσμα από τον Άλλο -«πρέπει να πληρώσεις τα χρέη σου, επειδή τα απέκτησες»- το υποκείμενο αποκρίνεται με αγανάκτηση: «Τι ακριβώς θέλεις από μένα; Εσύ θυσιάστηκες για μένα, αλλά εγώ πώς θα

ξεπληρώσω το χρέος αυτό; Πώς θα ξεπληρώσω το χρέος μου στις τράπεζες, το χρέος μου στους Ευρωπαϊκούς θεσμούς, το χρέος μου στον Θεό;» Το υποκείμενο, μπλεγμένο σε αυτόν τον πολυεπίπεδο λαβύρινθο του χρέους, απευθύνει το ερώτημα στον Άλλο, ζητώντας εξιλέωση, ζητώντας να απαλλαγεί επιτέλους από τα δεσμά του αιώνιου χρέους και της βάνουσης ενοχής. Ωστόσο, όσο και αν προσπαθεί ο οφειλέτης να λυτρωθεί από το δυσβάσταχτο και εξοντωτικό χρέος του προς τον Άλλο τόσο το υπερεγώ τον εμπαίζει και τον τιμωρεί, τον κρίνει ένοχο, αμαρτωλό. Είναι σαν το προπατορικό αμάρτημα να έχει κληροδοτηθεί στον οφειλέτη. Όπως πολύ γλαφυρά το θέτει ο Nietzsche:

«Στο τέλος, η μη δυνατότητα απόσβεσης του χρέους, δημιουργεί στους ανθρώπους την ιδέα της μη δυνατότητας εξιλέωσης, της μη δυνατότητας εξόφλησης (την ιδέα της αιώνιας τιμωρίας)...ώσπου βρισκόμαστε ξαφνικά μπροστά στο παράδοξο και τρομακτικό τέχνασμα όπου η βασανισμένη ανθρωπότητα βρίσκει προσωρινά ανακούφιση σ' εκείνο το μεγαλοφυές εύρημα του Χριστιανισμού: Τον ίδιο τον Θεό να θυσιάζεται για τις αμαρτίες των ανθρώπων, τον ίδιο τον Θεό να βάζει τον εαυτό του να πληρώσει, τον Θεό ως τον μοναδικό που μπορεί να εξιλεώσει τον άνθρωπο απ' αυτό που ο ίδιος ο άνθρωπος δεν μπορεί να εξιλεωθεί - τον πιστωτή να θυσιάζεται για τον οφειλέτη, από αγάπη (ποιος να το πιστευει;), από αγάπη για τον οφειλέτη του!» (Graeber, 2013: 114-115)

Είναι πραγματικά εντυπωσιακός ο τρόπος με τον οποίο ο Nietzsche διαβάζει τον Χριστιανισμό. Όπως το θέτει και ο Graeber, «το πώς μια αίσθηση χρέους μεταμορφώνεται σε μια διαρκή αίσθηση ενοχής, και η ενοχή σε μίσος προς τον εαυτό, και το μίσος προς τον εαυτό σε αυτοβασανισμό» (ό.π.: 116). Ο Graeber έχει ήδη παρατηρήσει τη σαδιστική φύση του υπερεγώ. Έχει κάνει, ωστόσο, και μια ακόμη πολύ σημαντική παρατήρηση, η οποία απαντά στο εξής ερώτημα: πώς συνδέεται το χρέος προς τον Θεό, από τη μία, και το πολιτικο-οικονομικό χρέος, από την άλλη; Η απάντησή του είναι ότι μοιράζονται την ίδια προέλευση. Τη στιγμή που αναφερόμαστε στον Ιησού ως λυτρωτή (redeemer) αγνοούμε το γεγονός ότι

«το πρωταρχικό νόημα της λέξης *redemption* είναι να ξαναγοράζεις κάτι ή να επανακτάς κάτι που είχες δώσει ως εγγύηση για ένα δάνειο: Να αποκτήσεις κάτι εξοφλώντας ένα χρέος. Είναι μάλλον σοκαριστική η σκέψη ότι ο ίδιος ο πυρήνας του χριστιανικού μηνύματος, η ίδια η σωτηρία, η θυσία του ίδιου του Υιού του Θεού, για να σωθεί η ανθρωπότητα από την αιώνια καταδίκη, εκφράστηκε στη γλώσσα μια χρηματικής συναλλαγής» (ό.π.: 116-117).

Όπως εύκολα θα μπορούσαμε να παρατηρήσουμε, όταν οι πιστοί απευθύνουν στον Θεό την προσευχή του «Πάτερ Ημών», δεν είναι καθόλου τυχαία η παράκληση «και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών» (χάρισε μας τα χρέη μας, συγχώρεσε τις αμαρτίες μας). Η φράση «ουδείς αναμάρτητος», ωστόσο, εξαλείφει μια για πάντα τη δυνατότητα εξιλέωσης, τη δυνατότητα να ξεπληρώσουμε το χρέος μας προς τον Θεό. Σε αυτή την προοπτική ξεπετάγεται το υπερεγωτικό

κέλευσμα: ο Χριστός θυσιάστηκε για εσένα, άρα εσύ οφείλεις να μετανοείς και να γίνεις ένας καλύτερος χριστιανός. «Γεννηθήτω το θέλημά Σου. Αμήν». Η Margaret Atwood, σε ένα εξαιρετικό απόσπασμα, περιγράφει την ιδεολογικο-θρησκευτική συγκρότηση του χρεωμένου ανθρώπου αναδεικνύοντας ακριβώς την αισχρότητα αυτή του υπερεγώ:

«Υπάρχουν ακόμα και τηλεοπτικές εκπομπές για χρέη, οι οποίες έχουν την οικεία γεύση της θρησκευτικής αναγέννησης. Υπάρχουν περιγραφές για καταναλωτικά όργια από εθισμένους στα ψώνια, κατά τα οποία δεν μπορούσαν να εξηγήσουν τι τους έπιασε και θόλωσαν τα πάντα. Υπάρχουν δακρύβρεχτες εξομολογήσεις από εκείνους που είχαν καταστήσει τρεμάμενα ράκη από τη αϋπνία, καθώς βουτηγμένοι σε απελπιστικά χρέη, είχαν καταφύγει στα ψέματα, τις απάτες, τις κλοπές και το μοίρασμα ακάλυπτων επιταγών από τον έναν τραπεζικό λογαριασμό στον άλλον. Υπάρχουν μαρτυρίες συγγενών και αγαπημένων προσώπων, οι ζωές των οποίων έχουν καταστραφεί από τη βλαβερή συμπεριφορά του οφειλέτη. Υπάρχουν συμπονετικές, αλλά αυστηρές, νουθεσίες από τον παρουσιαστή, ο οποίος παίζει εδώ τον ρόλο του ιεροκήρυκα. Υπάρχει μια στιγμή που βλέπουν το φως, η οποία συνοδεύεται από τη μεταμέλεια και την υπόσχεση ότι δεν θα το ξανακάνουν. Υπάρχει επιβεβλημένη μετάνοια -χράτς, χράτς, το ψαλίδι κόβει τις πιστωτικές κάρτες- και μετά μια αυστηρή θεραπευτική αγωγή για τη μείωση των εξόδων. Και τέλος, αν όλα πάνε καλά, τα χρέη πληρώνονται, οι αμαρτίες συγχωρούνται, δίνεται άφεση αμαρτιών και μια νέα μέρα ξημερώνει, όπου ένας πιο μελαγχολικός, αλλά πιο φερέγγυος άνθρωπος ξυπνάει το επόμενο πρωί». (Atwood, 2008:42 στο Graeber, 2013: 539)

Ιδού, λοιπόν, η ουσία της κατασκευής του χρεωμένου ανθρώπου: ένας άνθρωπος που ρυθμίζει ολόκληρη τη ζωή του υπό το άγρυπνο βλέμμα του μεγάλου Πιστωτή, πασχίζοντας να ανταποκριθεί στη σαδιστική ηθική εντολή Του: «Πρέπει να πληρώσεις τα χρέη σου». Η μοναδική αποδεκτή απάντηση είναι εν τέλη η εξής: «Γεννηθήτω το θέλημά Σου. Αμήν».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ελληνόγλωσση

- Althusser, Luis. 1999, *Θέσεις*, Αθήνα: Θεμέλιο.
- Graeber, David. 2013, *Χρέος: τα πρώτα 5000 χρόνια*, Αθήνα: Στάσει Εκπίπτοντες.
- Lazzarato, Maurizio. 2014, *Η κατασκευή του χρεωμένου ανθρώπου*, Αθήνα: Αλεξάνδρεια.
- Σταυρακάκης, Γιάννης. 2008, *Ο Λακάν και το Πολιτικό*, Αθήνα: Ψυχογίος.
- Žižek, Slavoj. 2006, *Το Υψηλό Αντικείμενο της Ιδεολογίας*, Αθήνα: Scripta.
- Žižek, Slavoj. 2007, *Λακάν*, Αθήνα: Πατάκη.

Ξενόγλωσση

- Atwood, Margaret. 2008, *Payback: Debt and the Shadow Side of Wealth*, Λονδίνο: Bloomsbury.
- Benjamin, Walter. 2005, *Capitalism as Religion, in The Frankfurt School on Religion*, Eduardo Mendieta, ed. Νέα Υόρκη: Routledge.
- Elias, Norbert. 2000, *The Civilizing Process: Sociogenetic and Psychogenetic Investigations*, 2nd Edition, Οξφόρδη: Blackwell.
- Freud, Sigmund. [1929] 1982, *Civilization and its Discontents*, Λονδίνο: The Hogarth Press and The Institute of Psychoanalysis.
- Lacan, Jacques. 1981, *Le Seminaire III - Les psychoses*, Παρίσι.
- Lacan, Jacques. 1992, *The Ethics of Psychoanalysis*, Λονδίνο: Routledge.
- Miller, Jacques-Alain. 1987, *Les reponses du reel, στο Aspects du malaise dans la civilisation*, Παρίσι.
- Stavrakakis, Yannis. 2013, *Dispatches from the Greek lab: Metaphors, strategies and debt in the European crises*, *Psychoanalysis, Culture and Society* 18(3), pp.313-324.
- Stavrakakis, Yannis. 2016, *Debt Society Consolidated? Post-democratic Subjectivity and its Discontents*, in *The State We're In: Reflecting on Democracy's Troubles*, Henrietta Moore, Nicholas Long, and Joanna Cook, eds., Οξφόρδη: Berghahn Books, pp.167-189.
- Žižek, Slavoj. 2012, *The year of dreaming dangerously*, Λονδίνο: Verso.